

Joulun kiire on ohittunut. Joulun kiire, merkitsee minulle ahdistusta. Ahdistus pitää sisällään kiireettömyyden tunteen, tunteen siitä että ei pääse yhteyteen kiireestä muiden ihmismielten kanssa. Jos onnistuisin tuntemaan saman tunteen joulun tohinasta, valmisteluista, onnistuisinko Joulun vastaanottamisessa muiden kanssa? Tallustelen koirani kanssa ulkona. Koirani, pienoinen otukseni. Lumen värinen, onnellinen nuuhkimisesta, löytämisestä, hajun löytymisestä. Haju löytyykin ihan kotimme ojan penkereeltä, riemu tarttuu koirani häntään saakka, Nenä työskentelee innoissaan, koko eläin keskittyy löydöksen tutkimiseen. Voi kunpa ihmismieli löytäisi yhtä helposti Joulun innostuksen värinän, ihan läheltään, ilman notkuvia pöytiä, rasvaisine kinkkuineen ja lahjakääröineen. Onnen tunne, joka leviäisi hyvän olon tunteena hännän päähän saakka, koiran lailla. Ei pettymyksiä, valtaisan uurastuksen jälkeen, pettymyksiä itseen, muihin. Ylensyönnistä johtuvia vatsavaivoja, jälkipuintia lahjojen hinnoista, vertailuja, raivoon saakka. Ihmisarvon tunne mitataan saaman lahjan arvossa, itketään illan hämärässä arvottomuuden tunnetta. Jatkan matkaani, katselen ympärilleni. Tähän aikaan vuodesta hämärä laskeutuu nopeasti, lumi kajastaa ylöspäin omaa valoaan. Talojen ikkunoissa loistaa kyntteliköt, joulukuusten valaistus kajastaa ulos. Lempeä valo, josta kulkijat saavat lämpimän tunteen. Jouluvalaistukseen liittyy mielessäni rauha ja lempeys, nämä hienot tunteet pyyhkäisevät ylitseni. Katselen taivaalle, tähtösiä, kirkkaita tähtösiä, kuulas talvinen ilta. Tallustelen hiljaa eteenpäin, katseeni osuu jalkoihini, minulla on crocsit ja villasukat. Hymyilyttää, laiskuuteni. Crocsit on niin helppo sujauttaa jalkoihin, se kertoo minulle hyvin lyhkäisestä lenkistä, pikaisesta lenkistä, käväisystä ulkosalla. Liukkaat kesäkengät ja talvi, kertoohan se myös halustani toimia poikkeavasti, tai laiskuudestani. Välinpitämättömyydestä kehoani kohtaan, välinpitämättömyydestä palelevia varpaitani kohtaan, piittaamattomuudesta kaatumisen seurauksesta. Katselen punertavia sormiani, paleltaahan niitä. Lämpimät lapaset, lukuisat sormikkaat jäi lakkihyllylle, ajattelin niin pikaisesti käväistä lenkillä. Hassua, korviakin paleltaa, lumi kasautuu hiuksilleni. Kauniisti valaistu omakotitalo, jään katselemaan sen kauneutta. Mieleeni tulee hymyillä, hymyilen lumisateessa, katsellen talon elämää. Ikkunoista näen perheen touhuilun, suuri joulukuusi koristeineen kuuluu heidän jouluun, lapset hypähtelevät, vilahtelevat ikkunoista toiseen. Ikkunoita onkin kahdessa kerroksessa, tilaa liikkua, leikkiä ja juoksennella on paljon. Joka ikkunassa on jouluinen valo. Ajattelen ylimmän pienen enkelivalon kuuluvan lasten huoneen ikkunaan. Enkeli tuokin hyvän, levollisen unen pienokaisille. Talon pihassa on kaksi henkilöautoa, kaksi isoa katumaasturia, valkoinen ja keltainen. Keltainen auto, nauran ääneen, hyvänmielen perheen iloinen auto. Onnellinen perhe. Säpsähdän ja pelästyn, sisäinen kuumuus tuntuu korvissa. Häätäännyn niin, että en muista liukkaita kenkiäni, mätkähdän maahan. Crocsit irtoavat jaloista, villasukat lumettuvat lisää. Sormissa kylmä lumi tuntuu jo kivulta. Takalistossa tuntuu kipua, suljen silmäni, toivon että tulija ei huomaa minua. Totta kai hän huomaa, olen heidän pihassaan ja koirani pitää huolen siitä että tulen varmasti huomatuksi. Luovutan, luovutan mitään ei ole enää menetettävää. Arvokkuudesta viis, tarvii kuitenkin avata silmät ja kohdata tuleva. Ihmeekseni huomaan että minua ei pelota, en pelkää iskua, solvaamista, nöyryytystä. Luulen tankanneeni talosta niin paljon hyvää mieltä, että hyvyys jatkuu kehossani, antamatta tutulle pelolle valtaa. Lämmin mieli, suloinen tunne valtaa sydämeni, sormiakaan ei enää palella. Tulija tarttuu käteeni, auttaa minut ylös. Tunnen hänen tiiviin katseensa minussa, mutta minua ei pelota, nolouskaan ei tunnu minussa. Annan miehen rauhassa katsella, häiritsijää. Vatsassani, syvällä vatsassa tuntuu kuplivaa tunnetta, se nousee ylöspäin suuhun, se vetää huulia nauruun. Annan naurun tulla, nauran kippurassa, koirani ulvoessa vierellä. Tunnen poskillani lämpimän tunteen, vesittelenkin naurun lomassa. Mies ottaa tunteeni vastaan, yhtymällä nauruuni. Nauraminen laantuu

vähitellen, hiljaisuus laskeutuu ympärille. Huomaan, minun ei tarvitse selitellä olemassaoloani, syytä miksi olen heidän pihassaan crocseissa nurin. Ei minun tarvitse kertoa mitään, tunteistani, heidän taloan, heidän perhettään kohtaan. Mies toivottaa minulle kädestä kiinni pitäen kaunista, lämmintä joulunaikaa. Katselen häntä silmiin, tunnen suurta lämmintä kiitollisuutta hänen ihmisyyttään kohtaan. Kohtaaminen lumisateessa oli minun jouluni kaunein, liikuttavin hyvyyden ja lämpöisyyden tunteen hetki. Hetki, joka säilyi mielessäni pitkään, tunne kannatteli yksinäisyyden hiljaisuudesta jakamisen kauneuteen. Kävelin kotiini päin, hymyillen.